Написав Діана Парипа
Середа, 10 травня 2017, 03:21

Бо Він опікується нами –
Сам Бог великий, світу Цар.
Хто ж ми такі, щоб нарікали?
Чому на серці в нас тягар?

Він обіцяв – Він не покине,
Хай всі залишать, поруч – Бог:
У щасті, у важкі хвилини,
У час біди і катастроф.

А ми щось хочемо змінити,
Самі шукаємо шляхи.
І падаєм... Тоді в молитві
Спокій лиш можем віднайти.

Він цілим світом управляє,
Далеким Всесвітом зірок.
Присутній всюди, все Він знає,
І бачить Він наш кожен крок.

Бог поруч. Контролює завтра,
Він чує просьби, молитви...
Переживати нам не варто,
Він поруч обіцяв іти.

Лиш довірятись. Як дитина,
У світі перешкод і злив
Він буде поряд. Не покине,
За мене кров Свою пролив.

За мене – хрест, Голгофа, рани...
Знущання і нестерпний біль...
За мене... У лице плювали
Й казали: «Царю, о, радій!»

Він все зробив... І робить далі,
На Себе взявши наш тягар.
Бо Він опікується нами..
А я? Яким же є мій дар?

Смирення. Віра і молитва.
Довіра щира – назавжди.
О Боже мій, з Тобою жити
Так легко й через все іти.
Веди мене. І будь зі мною,
Ти так потрібен – в кожну мить.

Ти спас мене Своєю кров'ю,
До тебе серце так горить.

Я в тіні крил Твоїх сховаюсь,
Бо там – тепло, і мир, й спокій.
Я щастя більшого не знаю,
Як чути ніжний голос Твій.

20.03.2017р.